

LBRIS

We know
books

Denisa Măcărescu

Ascendent

– Călătoria băiatului anonim –

!bestseller

Chișinău • București

2022

Cuprins

Notă de început.....	4
Prolog.....	7
Partea 1	
- În inima pădurii -	10
Partea 2	
- Căsuța de la capătul pădurii -	28
Partea 3	
- Prăpastia -	66
Partea 4	
- Lacul -	92
Partea 5	
- Vârful Muntelui Ascendent -	131
Epilog.....	137
Mulțumiri.....	145

Partea 1

- În inima pădurii -

La vârsta de cinci ani, adică în 1978, am fost dus la orfelinat. Deși spun că nu am foarte multe amintiri din acea perioadă, reușesc să îmi adun gândurile în constelații și să conturez anumite imagini care nu vor fi șterse niciodată. De fiecare dată când cineva mă întreba de părinții mei, eu le spuneam că nu mai sunt. Nu înțelegeam în totalitate semnificația cuvântului *morți*, dar, în mintea mea, credeam că aveam să îi întâlnesc curând, că sunt plecați, ca de fiecare dată când se duceau la serviciu sau când se duceau la magazin, doar că le lua ceva mai mult timp să se întoarcă de această dată. Îmi amintesc că zâmbeam încontinuu, deși nu aveam niciun motiv. Aud și acum vocile celor de la centru care mă compăttimeau. „Săracul băiat! Nu știe el ce este viața.” Întrebarea ce voiam să le-o adresez era dacă *ele* știau ce este viața, dar n-am îndrăznit. Deși zâmbeam, eram o fire introvertită și sceptică.

Nu eram speriat de acel centru, însă femeile de acolo lăsau de dorit. În vreme ce o doamnă mă ținea de mână și mă conducea către camera mea, mai mult luându-mă pe sus din cauza mersului său grăbit și apăsător, vedeam cum îngrijitoarele erau plictisite și îngâmfbate, de-a dreptul enervate de copiii care plângeau întruna că le era foame, sete sau te miri ce alte motive. Cea care mă conducea pe acel coridor lung, îngust și friguros nici măcar nu se uita către mine. Era prea ocupată să ajungă cât mai repede în camera mea ca să scape de o povară. Avea vocea gravă și răgușită, semăna cu cea a unui bărbat, iar nasul îi era

ascuțit precum pliscul unui vultur. Părul său era prins într-un coc aproape perfect din care ieșeau, însă, niște şuvițe tocite. Era corpulentă, avea pașii mari și răsunători, fiind încălțată cu niște bocanci voluminoși negri. S-a oprit în fața unei uși subțiri din lemn de culoare deschisă. A scos niște chei din buzunarul halatului și a început să le întoarcă pe toate părțile, căutând-o pe cea potrivită. Eu mă uitam la ea, așteptând. Ea se mișca letargic, vizibil enervată. Dintr-o dată, țipă puternic la niște băieți care făceau gălăgie în camera cealaltă. Ușa era deschisă. Erau mai mari decât mine, dar la fel de slabi. Nas-Ascuțit se sprijini de toc, țipând la ei că nu apreciază pe cât trebuie condițiile oferite de casa de copii. Băieții au amuțit și se uitau la ea, dezamăgiți, însă niciunul nu îndrăznește să scoată vreo vorbă. Nas-Ascuțit s-a întors încruntată, de parcă ar fi fost un film în reluare, continuând să caute cheia potrivită în acel mănunchi care zornăia răsunător. Apoi s-a oprit brusc. Și-a ridicat privirea, a băgat mănunchiul de chei în buzunar și a apăsător pe putere pe clanță. Ușa s-a deschis, lăsând să iasă din cameră un iz de umezeală. Înăuntru erau doisprezece paturi suprapuse în care stăteau mai mulți băieți, de toate vârstele. Râdeau frenetic, dar în momentul în care au văzut-o pe Nas-Ascuțit, au amuțit.

— Bună ziua, tovarășa director! au zis ei în cor.

Nas-Ascuțit s-a mulțumit să le ridice mâna zeflemitor și să strâmbă din nas.

— Ce-i cu hainele alea aruncate-n colț? V-am zis să faceți curat? V-am zis sau nu? Dacă stați aici gratis, nu înseamnă că faceți ce vă taie capul.

S-a întors către mine, încet.

— Intră, mă!

M-a tras de umăr, aproape dezzechilibrându-mă, iar apoi a plecat din cameră.

— Îl faceți comod! țipă ea, de pe hol.

— Cum te cheamă, puștiu? întrebă un băiat, cel care ieșea în evidență mai mult decât ceilalți. Stătea pe un pat de sus, cu picioarele atârinate și cu o chitară în brațe pe care o acorda.

- Daniel, le-am răspuns eu, încet.
- Cum?! întrebă el, strident. Mai tare.
- Daniel, am spus, de data aceasta ceva mai tare.
- A, frumos. Aveam un cal pe care îl chema așa.
- Toți ceilalți au început să râdă batjocoritor, repetând:
- Are nume de cal!

Eu mi-am lăsat privirea în pământ, așteptând ca ei să termine cu batjocura.

— Unde este patul meu? i-am întrebat clar și concis, cu vocea pițigăiată însă, a unui băiat de doar cinci ani.

— Ai venit prea târziu, zise un băiat înalt și intimidant. Nu mai avem paturi libere. Ori dormi pe jos, ori dormi cu unul dintre noi.

Atunci, m-am așezat pe covor turcește, cu brațele la piept. Aveam lacrimi în ochi. Nu mă simțeam jenat de faptul că râdeau de numele meu, eram iritat de faptul că, indirect, îmi luau în derâdere părinții care îmi aleseseră acest nume. Văzând că plâng, unul dintre ei a venit și mi-a dat capul pe spate. Face o grimasă ironică, apoi scoate un sunet ca un chiuuit, răzând de faptul că lacrimile au început să îmi curgă pe obraji. Ceilalți râdeau la fel de haotic și strident, bătând cu mâinile și picioarele în obiecte. Parcă nimerisem într-o cameră de hiene. Pentru prima dată de la accident, îmi era dor de mama. Voiam să o am lângă mine. Aveam încredere că ea ar fi reușit să îi facă să înceteze fără să urle la ei, precum Nas-Ascuțit. Ea i-ar fi potolit prin niște vorbe alese care le-ar fi închis gura. Păcat că eu nu aveam același talent ca ea.

Regretul meu este că nu am fost îndeajuns de matur ca să înțeleg sensul cuvintelor sale. Copil fiind, vedeam doar efectul pe care vorbele ei, spuse cu o notă caldă, îl avea asupra tuturor celorlalți oameni, inclusiv asupra tatei. Ei se certau adesea din lucruri mărunte, chiar banale, însă, în timp ce mama menținea un ton liniștit, tata țipa încontinuu și trântea orice lucru găsea. De fiecare dată, mama reușea să îl îmbuneze și să îi arate, de fapt, care este adevărul. Bineînțeles, orgoliul tatei era prea mare

pentru a recunoaște că a greșit, dar, în final, tot ce zicea mama făcea și el.

Pe lângă acel moment în care îmi doream să fie cu mine, prima dată când într-adevăr i-am simțit lipsa a fost seara. Imediat cum s-a întunecat, infirmierele au stins toate luminile, forțându-ne să ne băgăm în pat. Băiatul acela mă mințise flagrant, deși ar fi trebuit să îmi dau seama. Bineînțeles că existau paturi pentru toți. Am găsit unul liber în care m-am întins și m-am învelit cu cearșaful alb, rece. Auzeam pe fundal cum toți ceilalți vorbeau, îngrijitoarele țipau, nimeni nu își găsea locul, dar, într-un final, s-au potolit toți. Însă, câțiva băieți m-au luat pe sus, trântindu-mă pe podea și trăgând de cearșaf, învărtindu-mă.

— E patul nostru, puștiule, du-te la al tău!

Cei trei băieți s-au urcat în pat, înghesuiți, și s-au învelit cu cearșaful, dormind fiecare în partea sa de pat. În jurul meu, majoritatea procedau la fel. Deci nu mă mințise. Nu erau paturi destule. M-am ridicat de pe podea, și am început să trec pe la fiecare, cerându-le să mă primească în patul lor. Niciunul nu voia. Nu puteam dormi pe jos căci era frig. Trebuia să găsec un pat și să găsec unul repede. Îi băteam pe toți pe umăr, întrebându-i dacă mă primesc și pe mine în patul lor, dar toți se întorceau cu spatele și, în cel mai bun caz îmi ziceau să plec; în cel mai rău caz, mă înjurau și îmi dădeau câte o palmă.

— Off! răspunse, într-un final, un băiat de vreo zece ani care stătea într-un pat de sus. Vino și dormi aici că nu îți mai suport vocea!

El era Papel, iar acesta era începutul unei prietenii frumoase, dar cu un debut atipic.

La început, era liniște, deși respirația lui Papel se lovea zgomotos de pernă. Probabil din cauza faptului că nu eram acasă și că nu era mama care să îmi citească o poveste înainte de culcare, cum făcea de obicei, nu puteam adormi. Mă învărteam în patul care scârțâia încontinuu, foșneam cearșaful care nu stătea cum trebuie, îi aranjam părul lui Papel care era cam dezordonat, îi trăgeam tricoul de la pijama peste mijloc, ca nu cumva să

Îl ia frigul, priveam tavanul care, într-adevăr, avea mușcagii pe el și pânze de păianjen, stăteau pe spate, pe stânga, pe dreapta, în șezut, în cap, în picioare... Până ce Papel s-a enervat și mi-a zis că dacă nu mă culc, o să mă dea jos din pat. Atunci, m-am potolit. Stăteam nemișcat, așteptând ca somnul să îmi cuprindă pleoapele. Eram aproape adormit. Îmi imaginam cum zbor pe o pajiște verde unde în loc de flori erau cornete de înghețată, când un țipăt strident îmi trăneste sufletul precum un fulger. Deschid ochii brusc. Era un copil în celălalt capăt al camerei care, probabil, visase ceva urât. Era mult mai mic decât mine, probabil avea un an sau doi. Băieții cei mari s-au dat jos din pat, înjurând, și au început să îl bată până ce bietul copil a înțeles că trebuia să tacă. Însă, tot acei lungani bezmetici au aprins becurile și au început să joace cărți pe podea, făcând gălăgie mai multă decât atunci când ne căutam paturile. De sub pat, scosese rășină de băutură ieftină și au îngreunat aerul cu fum de țigară înecăcios. Nimeni nu le zicea nimic. Un singur băiat a îndrăznit să le spună că este obosit, iar ei au năvălit pe el, i-au tuns părul și l-au legat de picioarele patului. Unde erau îngrijitorii care voiau ordine și disciplină? De ce nu le spuneau nimic?

Papel nu scotea niciun sunet. Stătea cu ochii închiși, dar știu că se prefăcea că doarme doar ca să nu aibă probleme.

A doua zi se anunța ca fiind o zi lungă și complicată, la fel ca toate celelalte opt sute șaptezeci și patru de zile petrecute la centru. La masă, se dădeau adevărate lupte pentru supraviețuire, iar eu nu știam ce înseamnă supraviețuirea în acele momente. Având doar cinci ani, aveam prioritate la cantină, deoarece eram mic. Bucătarul, care era un domn cât se poate de recalcitrant și fixist, mi-a întins polonicul pentru a-mi pune porția de ciorbă de perișoare în castron. I-am zâmbit, însă el a strâmbat din nas, mutându-și privirea și trântindu-mi porția în bol. Castronul începuse să mă ardă, iar o bună parte din zeamă cursese direct pe mâinile mele. Mergeam către o masă, suflând către mâini, ca să nu mă mai ardă. Pe drum, câteva

fete au venit și au început să îmi mângâie părul. Erau mult mai mari decât mine.

— Bună! Uite ce băiat drăguț și simpatic avem noi aici. Ne dai și nouă să gustăm din porția ta?

Eu mă uitam la ele de parcă mă uitam la soare, cu capul aproape dat pe spate.

— Aăă... am reușit să îngân.

— Super! zice una și îmi ia castronul din mână.

Am zâmbit din nou, fiind fericit că ele erau fericite. Papel a venit în spatele meu, ținând între palme propriul său castron, ceva mai gol decât al meu și fără perișoare.

— Ce faci?! mă întrebă el, restit.

— Bine, i-am răspuns vesel. Tu?

El și-a dat ochii peste cap și și-a lovit fruntea cu palma.

— Mama așa mi-a spus, am zis eu. Când cineva mă întreabă ce fac, să îi răspund politicos cu „bine”, iar apoi să îl întreb și pe el ce face.

— Nu te-am întrebat ce faci. Te-am întrebat *ce faci*.

Mi-am rotit ochii, gânditor.

— Nu-i același lucru?

— Of, Daniel, nu, nu e. Vino cu mine.

L-am urmat până ce am ajuns într-o încăpere la fel de mare ca un compartiment de tren. În ea se aflau mese și scaune rupte și o veselă murdară și plină de chiștoace de țigări.

— De ce le-ai dat lor porția ta de mâncare?

— Pentru că mi-au cerut-o.

— Nu trebuia să le ascuți, pe ele sau pe oricine altcineva.

— Da, dar eu sunt mic, pot cere o altă porție.

— Nu, nu poți. Avem dreptul la o singură porție pe care trebuie să o mănânci, altfel nu vei putea munci.

— Să muncesc?

— Da, după masa de prânz trebuie să ne începem munca până diseară.

— Dar eu acasă nu munceam.

— Nu mai ești acasă acum.

— Dar mămica niciodată nu m-a pus să muncesc.
 — Nu mai ești cu „mămica” acum.
 — Dar va veni să mă ia.
 — Nu, nu vine.
 — Ba da!
 — Ba nu, Daniel, nu mai vine! Trebuie să muncești dacă vrei să ai unde să stai și să înveți să nu mai împarți cu alții! Aici nu mai vine nicio mămică să ne ia înapoi, trebuie să ne descurcăm singuri. Dacă nu muncim, suferim consecințele și eu nu vreau să sufăr din cauza ta.

Mi-am lăsat capul în jos, trist. Aproape că plângeam.

— Poftim, ia porția mea astăzi, zise el.
 — Parcă ai spus să nu împărțim nimic.
 — Vreau să te ajut, ești încă mic.

Am mâncat împreună acea jumătate de porție de ciorbă fără perișoare, iar apoi, exact cum spusese el, am fost luați să muncim. Eram împărțiți în grupe și trebuia să curățăm zonele care corespundeau grupei noastre.

— Unii băieți, cei mai mari, se duc să cosească sau să taie lemnele, mi-a spus Papel, cu admirație și entuziasm. Acolo o să fiu și eu în scurt timp. Abia aștept să tai lemnele.

— Nu îți place să cureți podele?

Nu, asta-i treabă de țânci. Eu vreau treabă de bărbați adevărați.

Îngrijitoarea care coordona grupele de la etajul nouă, venise la noi. Era ceva mai scurtă și mai slabă decât Nas-Ascuțit și avea vocea mai feminină, dar nu era deloc mai îngăduitoare. Buza de sus îi fusese tăiată sau așa se născuse. Cert este să nu era deloc un aspect estetic.

— Gata, gata, gata cu gălăgia! tună ea. Faceți alinierea pe grupe!

Un băiat mai îndrăzneț s-a postat în spatele ei, adoptând poziția de soldat. Ceilalți se amuzau de el copios. Buză-Tăiată se întoarse către el.

— *Pe grupe!* zise accentuat, făcându-l pe băiat să se ducă val-vârtej lângă grupa sa. Pentru început, măturați palierul

șase. Fiecare va lua câte o mătură din gălețile din spate, apoi luați cârpele, gălețile cu dero și apă și începeți să spălați. Nu-i nimic complicat, așa că nu complicați nici voi treburile.

Ea s-a întors și s-a proptit de calorifer, dând drumul unui cronometru. Ne-am înghesuit cu toții să luăm mături, așa cum ne indicase, și am început să măturăm palierul și scările pe care era gresie.

La ora cinci, eram epuizat complet. Mă durea fiecare fibră și puteam auzi strigătele de disperare ale mușchilor. Nu îmi mai simțeam mâinile, deși aveam bătăături de la coada măturii. De data aceasta, mi-am mâncat porția fără să ezit sau să fiu atent la ceilalți. Nu puteam risca să pierd și această masă. Seara, somnul m-a luat mult mai repede decât mă așteptam, astfel că nici nu am mai băgat de seamă strigătele și plânsetele celorlalți.

Probabil că ceasul era destul de devreme, căci m-am trezit când noaptea se îngâna cu ziua. Eră încă întuneric. Nimeni nu era treaz, nici măcar unul dintre băieții mari. Toți dormeau buștean și majoritatea sforăiau, fiecare în ritmul respirației sale, fiecare cu intensitatea sa. Era o simfonie haotică și de nesuportat. Nu mai puteam rezista. M-am dat jos din pat, încercând să nu fac zgomot, dar probabil că nimeni nu m-ar fi auzit, având în vedere cât de tare se auzeau sforăiturile. Am ieșit din cameră și m-am îndreptat către capătul holului, unde era o fereastră. Dealul ce se vedea la orizont semăna cu spatele îndoit al unei pisici ce dormea. Vântul frunzărea copacii plantați pe el de parcă ar fi fost părul acelei pisici. Era întuneric în cartier și totul părea pustiu. Orașul era mort sau, cel puțin, adormit. Fulgurant, îmi treceau prin minte acele câteva amintiri pe care le aveam cu părinții mei.

***

De pildă, ziua în care tata m-a învățat să merg cu bicicleta. Îmi amintesc și acum că el nu era genul de om răbdător, în special cu copiii. Nu era un bărbat meschin, ci doar spontan și energic, el niciodată nu avea timp de nimic. Se enerva destul

de des, însă niciodată nu îl ținea mai mult de cinci minute. Era spiritul petrecerii. Pentru el, viața trebuia consumată la maximum, iar fiecare lucru trebuia trăit la momentul lui, nici mai devreme, nici mai târziu. Pe de altă parte, mama era tot timpul calmă, se enerva foarte rar și era tot timpul calculată.

Cu toate acestea, în acea zi, tata a ținut să mă învețe el însuși să merg cu bicicleta. La început, m-a învățat cum să țin ghidonul și cum să dau din pedale. Pe urmă, eu pedalam în timp ce el ținea de ghidon și de șa, apoi – doar de gluga hanoracului, iar apoi, în cele din urmă, m-a lăsat singur. Am intrat în primul copac care se afla în fața mea. Mi-am julit ambii genunchi, fruntea, cotul și palmele. El a venit la mine, mergând nonșalant. Indiferența lui m-a făcut să plâng. De ce nu îi păsa că propriul său copil s-a lovit chiar în fața lui?

— Ridică-te, mi-a spus el încet.

Eu continuam să plâng cu lacrimi amare, spunând că vreau să merg la mama.

— Ridică-te! s-a restit el.

Eu mă uitam la el nepunctuos. Ce voia de la mine? Am dat să mă ridic, dar când am pus palma pe pietrișul înțepător, am țipat de durere și am căzut înapoi. Tata și-a dat ochii peste cap, a oftat și s-a pus în genunchi lângă mine.

— Așa nu ai să reușești vreodată să mergi pe bicicletă, mi-a zis el încet. Ai fost atent la documentarul de aseară? Ce s-a întâmplat cu pasărea care avea aripa ruptă și nu s-a ascuns în tufiș?

— A fost împușcată de vânător, am zis eu, trăgându-mi nasul.

El a dat din cap, ștergându-mi lacrimile cu mâna.

— Așa se întâmplă și cu omul. Dacă lași garda jos, este posibil ca ceilalți să observe acest lucru și să aștepte cu răsuflarea întretăiată ca tu să eșuezi.

A dus mâna la buzunarul pantalonilor, continuând să se uite la mine cu ochii săi albaștri și mari.

— Asigură-te că se vor sufoca, mi-a spus în timp ce a scos din buzunar bandaje și o sticlută de alcool medicinal. Preventiv, mi-a oferit el o explicație.

***

În definitiv, acesta a fost tatăl meu. Un tip pasional, înflăcărat și dornic să își trăiască viața la cote maxime, fără să fie împiedicat de emoțiile zilnice sau de oamenii pesimiști care îl dădeau înapoi. Însă el, acest om care părea să aibă inima din piatră învelită în oțel, ținea la cei din jur mai mult decât ținea la sine și înzecit mai mult decât cei care pretindeau că țin la ceilalți, chiar dacă nu ne-o spunea în fiecare zi. El nu ne spunea mie și mamei că ne iubește, el ne demonstra, având în fiecare zi la el *bandajul și medicamentul*, fiind oricând pregătit să ne aline durerile. Păcat că acest om a fost și acum nu mai este.

Chiar atunci, am observat că cerul prindea o nuanță ceva mai deschisă, iar din spatele pisicii încovoiate se ridica, măiestru și plin de strălucire, Soarele. Noaptea trecuse, iar acela era începutul unei noi zi. Priveam răsăritul surprins, căci atunci era prima dată când îl puteam admira pe deplin. Nu era niciun fel de bătaie între Soare și Lună, așa cum mama îmi citise într-un basm. Soarele era, de fapt, un gentilom ce își revendica tronul, pătrunzând pe cer și anunțând *începutul*. Era un vis devenit realitate. Acea minge mare de foc se mișca în fața ochilor mei, iar eu îmi mișcam mâna prin aer ca să pară că eu controlam Soarele. Am început să râd ca un copil care primise un camion de bomboane și să țopăi pe hol, deși nu primisem și nu câștigasem nimic. Însă răsăritul acela m-a făcut să îmi aduc aminte de venirea mea pe pământ, cel puțin așa cred. Acea lumină puternică ce m-a întâmpinat atunci când am venit pe lume semăna izbitor de mult cu răsăritul. Probabil că sunt una și aceeași.

— Copile, ce cauți aici? Cum te numești?

Buză-Tăiată se afla în fața mea, așteptând o scuză bună pentru faptul că nu eram în cameră.

— Daniel Filipescu.

— Pot să știu de ce nu ești în camera ta? Acum veneam să vă trezesc.

— Eu... N-am avut somn.